

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **G. B.**, zastoupeného Mgr. Janem Špírkem, advokátem, se sídlem Křížkova 332/1, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 496/VL - 11 - K04 - 2008 ze dne 22. 8. 2008, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 32 Az 40/2008 - 27 ze dne 2. 4. 2009,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Janu Špírkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2008, č. j. OAM - 496/VL - 11 - K04 - 2008, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že nebyly shledány důvody ani pro udělení azylu, ani doplňkové ochrany podle téhož zákona. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Krajský soud v Hradci Králové po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozhodnutí postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel podal v zákonné lhůtě kasační stížnost, aniž by uvedl konkrétní důvody, pro které kasační stížnost podává. Současně požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, aby došlo k ochraně jeho práv. Kasační stížnost byla doplněna advokátem, jenž byl stěžovateli ustanoven usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 6. 2009, č. j. 32 Az 40/2008 - 48, a tímto citovaným usnesením vyzván k doplnění kasační stížnosti o důvody podle § 103 odst. 1 s. ř. s. s řádným odůvodněním ve stanovené lhůtě. Stěžovatel výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d)

s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Podle názoru stěžovatele se krajský soud dopustil nezákonnosti tím, že nesprávně posoudil skutečnost, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel má za to, že jsou na jeho straně důvodné obavy, že mu v případě návratu do Mongolska hrozí pronásledování z důvodu členství v komunistické straně - Mongolské lidové revoluční straně, a to v souvislosti s politickými nepokoji po parlamentních volbách začátkem července roku 2008. Stěžovatel se dále domnívá, že mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel odkazuje na obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že v České republice žije od roku 2004 a se svojí partnerkou, která také požádala o azyl v ČR, společně vychovávají vlastního syna, který se jim narodil v České republice 7. 5. 2008. I když nejsou s partnerkou oddáni, tvoří se synem rodinu, které s ohledem na politickou a hospodářskou situaci v Mongolsku hrozí v případě návratu do země původu existenční potíže. Tyto skutečnosti by měly být podle stěžovatele považovány za okolnosti zvláštního zřetele hodné, které odůvodňují udělení humanitárního azylu. Dále stěžovatel uvádí, že podle jeho názoru došlo k pochybení, když bylo v samostatných řízeních rozhodováno o jeho žalobě a žalobě jeho družky a nezletilého dítěte, a soud tyto žaloby nespojil. Toto procesní pochybení stěžovatel považuje za důvod přijatelnosti kasační stížnosti, protože přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný správní orgán popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a stejně tak i napadený rozsudek krajského soudu, byly podle jeho názoru vydány v souladu se zákony. Žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání ve věci žádosti stěžovatele, na výpovědi stěžovatele učiněné během správního řízení a na vydané rozhodnutí. Stěžovatel nespĺňoval podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a správní orgán nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

Kasační námitky se v daném případě zaměřují zejména na zpochybnění posouzení právní otázky soudem, přičemž mělo především dojít k nesprávnému vyhodnocení důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu s ohledem na potíže stěžovatele v zemi původu.

Podle ustálené judikatury „obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu“ - (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). Ve světle konstantní judikatury „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby (tyto potíže nebyly stěžovatelem uváděny) a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 téhož zákona“ - (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65). Pokud jde o přesvědčení stěžovatele, že výše uvedené skutečnosti jsou důvodem alespoň pro udělení humanitárního azylu, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předchozí judikatorní praxi vyloženou např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sbírky rozhodnutí NSS, podle kterého udělení humanitárního azylu je výsledkem správního uvážení, a proto podléhá soudnímu přezkumu jen v omezeném rozsahu (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ustanovení § 14 bylo do zákona o azylu, který jinak stanoví důvody pro jeho udělení velice přísně a vypočítává je taxativně, vloženo proto, aby v případě nenaplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona bylo možno zohlednit i skutečnosti obecně vnímané jako pro udělení azylu z humanitárních důvodů obvyklé (např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory). V každém případě se vždy bude jednat o azylový důvod navýsost výjimečný. Důvody, které stěžovatel v průběhu celého správního řízení uváděl, nejsou z hlediska humanitárního natolik mimořádné, aby je bylo možné za zvláštního zřetele hodné považovat.

K námitce stěžovatele týkající se pochybení soudu, který nespojil ke společnému projednání žaloby stěžovatele, jeho družky a nezletilého dítěte, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v souladu s platnou právní úpravou podle § 39 s. ř. s. může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí nebo rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí. V daném případě k udělení azylu podle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě stěžovatele shledán zákonný podklad, neboť stěžovatel není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 citovaného zákona. V případě stěžovatele o žalobě proti rozhodnutí žalovaného rozhodoval příslušný Krajský soud v Hradci Králové. Jak vyplývá

z obsahu správního spisu o žádosti partnerky stěžovatele a jejich nezletilého syna byla samostatnými rozhodnutími správního orgánu jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná a o podaných žalobách rozhodoval příslušný Krajský soud v Ostravě. Vzhledem k výše uvedenému nebyla námitka stěžovatele shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 6. 2009, č. j. 32 Az 40/2008 - 48, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jan Špirk; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby po 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti ze dne 22. 6. 2009. a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2400 Kč. Požadovaná odměna za jeden úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nebyla přiznána, neboť podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu by odměna za převzetí a přípravu zastoupení náležela za splnění podmínky, že se uskutečnila první porada s klientem, přičemž uskutečnění této porady ustanovený advokát netvrdí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu